

הַמִּשְׁמַד.

בסורת-עם.

1875

1875

ה מ ש מ ר .

מסורת-עם.

בְּדָמִי רְחוּב הַיְּהוּדִים נִקְוִין וְלִכֹּן
בְּחֻלּוֹ בְּרַעְדָּה מְרַחֶפֶת עֲצוּרָה ;
בְּמַעַרְב הַשָּׁמַיִשׁ אֵם צוֹלֵל בְּדֹאגָה
וּבְזוֹתֵר מְלֵא רַחֲמִים יֵט בְּקִי לְפָרְדָּה .
בְּדָמִי רְחוּב הַיְּהוּדִים מִבְּעַד חֲלוּנוֹת
יִנְשֵׂא אִם-אֵם בְּכִי חֲרִישֵׁי מְלֵא הַמָּיָה —
בְּכָר מְבָרְכִים שֵׁם יְהוּדִים אֶת בְּרַבַּת הַמְּזוּזִין .
בְּנִטּוֹת מִיָּאֵי סוּד צִלְלִי לִי הַבְּפוּרִים ...
אֶךְ הִנֵּה מִבְּעַד חֲלוֹן בֵּית אֶחָד
שֵׁם הַצִּיץ גַּר שֹׁעָה וְגַר חוּרָה מְדֻלְקָה ,
וּמִתֵּר אֲחֵרֵיהֶם בְּכָל בֵּית וּבֵית

הגרות הנבונים הדלוקו, הדלוקו —

ופתאם גל בכי רעד, צף וכמו נשא
למקום בו השמש בהוד נורא משתחנה;
פך ברכו שם נשים על גרות החיים
בתחנה ותפלה בבירה, לוחטת...

מרחצים, מסחרים, בשארים כן נפשים,
עטופי לבנים וחלוצי געלים,
היהודים נחפזים כבר ביתה הנקנסת
עם "גרות הנשמה", עם מחזור ומלית.
נחפזים הם עוברים הפלוש הפתח,
בהכנעה רוממה נכנסים הם פנימה;
כל איש מדליק גרו, מתעטף במליתו
ובלחש יתורה עד תפלת "כך גררי".
רק אחד כמו ירא, כמו בוש לבוא פנימה
הוא נשאר בפנה הסמוכה לפתח;
התכסה במליתו על-ראשו ופניו

ויִכְרְדוּ בֶּךָ יַעֲמֵד שָׁם נִשְׁעֵן לִבְתֵּל.
 כָּל אִישׁ לֹא יִדְעֶהוּ, לֹא רָאָה אֶת־פָּנָיו,
 לֹא רָאָה מַאֲן וּמִמִּי בָּא הֵנָּה;
 בְּלִי גֵר וּבְלִי מַחְזֹר בַּפְּלוֹשׁ הַבִּקָּה
 בְּטִלִּיתוֹ עַל־פָּנָיו בֶּךָ יַעֲמֵד בְּלִי נֹעַ.
 וְכַךְ עַת סָגַר הַדִּלְתָּ בְּלִי מְשִׁים יַחֲפָצוּ
 אֹז וְשֹׁלַח בִּפְתַח יָד חוֹרָה, רוֹעֶדֶת;
 בְּלִי אֹמֵר, בְּלִי הַסֵּב הַצֵּדָה אֶת פָּנָיו,
 בָּמוֹ יָדוֹ יִתְחַנֵּן בְּתַחֲנָה אֱלֹמֶת...
 יִבְקָשׁוּהוּ בּוֹא פְּנִימָה, יִצְיֵעוּ לוֹ מְקוֹם,
 אֵךְ כָּלוּם אֵינּוּ עוֹנָה מִתַּחַת טִלְיָתוֹ;
 הוּא נֶאֱנָח אֲנָחָה, מִשְׁבֶּרֶת הַנְּשָׁמָה,
 וְעוֹד פַּעַם בִּפְתַח בֵּיד אֱלֹמָה יִתְחַנֵּן.
 מִחֵי־יָד פֶּתָאם יָרֵד עַל שְׁלֹחַן הַבִּימָה,
 וּבְכָל בֵּית־הַבְּנִמָּה הַשְׁתַּהֲרֵר דְּמִי עֲצוֹר;
 כַּךְ גְּרוֹת הַשְּׁעָרָה הַמְּרָבִים, הַגְּבוּהִים

בַּהֲתָזָה חֲרִישִׁית אֹר רֹעֵד שָׁכְבוּ.
 עַל-עֲמָדָם בָּרַב רָגַשׁ אִם-אִם יִתְנוּעֵעוּ
 כָּל קָהָל הַמִּתְפַּלְלִים הָעֲטוּפִים בְּלִבָּנִים;
 בְּאַנְחָה חֲבוּיָה כָּל-אִישׁ יֵאָנַח,
 וּבְעֲמָקֵי נִשְׁמָתוֹ יִטְהַר, יִתְקַדֵּשׁ.
 אֲךְ הִנֵּה בְדַמְמָה כָּבֵד נִפְתָּח הָאָרֶז,
 וּבִירְאָה רוֹמְמָה וּבְחִיל עֲצוּר-עֲצוּר,
 שָׁם שָׁב, עֲטוּף לָבָן, אֶת סִפְרֵי הַתּוֹרָה
 אִם נוֹשֵׁק וּמוֹצִיא וּמוֹסֵר לַחֲבֵרָיו.
 יִתְנַשֵּׂא הָעַמּוּד בְּהִמּוֹן גִּרּוֹת דּוֹלָקִים
 כְּמַחֲלָה פָּגִי עֲלִיוֹן בְּסוּד שִׁיחַ דְּהִבּוֹת
 וּלְפָנָיו הָרַב יִשְׁפֹּךְ לְבוֹ הַחֹמֶה
 בְּתַפְלָה עוֹרָגָת, חֲרִישִׁית-חֲרִישִׁית...
 עַל-יָדוֹ וּסְבִיבוֹ כָּל-זֻקְנֵי הָעֵדָה
 בְּעֵינִים עֲצוּמוֹת מִתְנוֹדְדִים וּמִחֻפִּים
 וּמִחֻפִּים אֶל-לִבָּם אֶת-סִפְרֵי הַתּוֹרָה,
 בְּנִעְנוּעֵי אֲמוּנָה כְּבִירָה, לוֹהֶטֶת...

אֶת הַנֶּחֱדָה, כְּהוֹדוֹת רְחוֹק שֶׁל שִׁירָה מְזֻמָּה.

כְּמוֹ הַד אֲנִיּוֹת גּוֹלִים, בָּעֵת זְכָרָם אֶת-אֲרָצָם,

בְּדַמֵּי-בֵית הַכְּנָסֶת יִשְׁתַּכְּבוּ, יִרְעֲדוּ

הַקּוֹלוֹת הַנוֹגִים שֶׁל זְמַרְת "כָּל נְדָרֵי" —

כֹּה יִהְיֶה, יִשְׁתַּכְּבוּ בִּיבְכָה עֲצוּרָה,

כְּמוֹ יִבְכוּ בַסֶּהַר עַל שֶׁכָּר עוֹלָמִים;

כֹּה מְלֵאֵי תַמְרוּרִים, כְּקוֹל מְעֵנָה עַל-צָדִיקוֹ

בְּמִחְאָה קוֹבֶלֶת בְּרָמָה יִרְעֲמוּ;

וּכֹה כָּבֵד בְּהֶדֶר כְּפִירִים וְצִלּוּלִים

יִרְמוּ, יִתְנַשְּׂאוּ בְּתִרְוּעָה הוֹגֶגֶת,

כְּמִנְכָּאֵי צֶלֶב נֶצְחוֹן צָדִיקוֹ וְקִדְשׁוֹ,

כְּמִבְשָׁרִים כָּבֵד פְּעָמֵי שָׁדָם אַחֲרִית הַיָּמִים.

כֵּן פַּעַם וְשֵׁתִים וּכְבָּר גַּם בִּישְׁלִישִׁית

הַנִּינָה הַקְדוּשָׁה אֵל-קִצָּה קִרְבָּה —

וּפְתָאם קוֹד גְּעִיָּה נוֹאֲשֶׁת וּבְהוֹלָה

הַתְּפָרִיץ, הַתְּנַלְנֵל עַל רֹאשֵׁי הָעֵדָה,

בְּבֵית קָם רָגַע שְׁאוֹן מְבוֹכָה עֲמוּמָה —

בְּךָ נָעָה הַיּוֹר מִן הַפְּלוּשׁ הָאֶפֶס...
 הוּא עָמַד בְּמַקְדָם בְּטִלְתּוֹ עַל-רֹאשׁוֹ,
 וּלְבָדּוֹ, בְּלִי מַחְזוֹר, שֶׁם נִשְׁעַן לַכֶּתֶל,
 בְּקוֹל רַחֲמִים עוֹד פַּעַם בְּקִשְׁוֹ בּוֹא פְּנִימָה,
 אֶךְ דָּבָר לֹא עָנָה מִתַּחַת טִלְתּוֹ;
 הוּא נִאֲנַח אֲנָחָה, מִשְׁפָּרַת הַנְּשָׁמָה,
 וְעוֹד פַּעַם בְּיַד אֶלְמָה וְרוֹעֵדָת הַתַּחֲנוּן.

מְלַבְבוֹת מִתְקַדְּשִׁים בְּבָכִי קוֹבֵל-קוֹבֵל
 הַשְׁתַּפְּכוּ, הַשְׁתַּפְּכוּ הַתְּפִלוֹת הַקּוֹדְחוֹת;
 בְּשִׁאוֹן סַעֲרַת מִדְּבָר יֵשׁ נִשְׁאוּ בְּשִׁאֲנָה,
 יֵשׁ נוֹגוֹת אִם צִלְּדוּ כְּהִמִּית מִתְנַעֲנֵעַ,
 וַיֵּשׁ, שִׁבְמוֹ תוֹעוֹת מִרְחוֹקֵי עוֹלָמוֹת,
 בְּנִינָה עֲרֵבָה וְקִדּוּשָׁה שׁוֹרְרוֹ —
 וְאִזּוֹ רַחֵף דְּבִרְמָה מִדּוֹד קָדָם וּמִדְּבָר
 עַל-רֹאשֵׁי הָעֵדָה הָעֲמוּפָה לְבָנִים.
 אֶךְ בְּהוֹד לִיָּה זֶה פַּעַם-פַּעַם הַתְּפִרִּי
 וּבָקַע וּבִלְבֵּד מִנְּגִינוֹת הַתְּפִלָּה

קול־נְעִיָה הָזֶה מִן הַפְּלוּשׁ הָאֵפֶל.
 קול־נְעִיָה אֶלְמָת, נוֹאֶשֶׁת-נוֹאֶשֶׁת...
 הַתְּפִלָּה כְּלָתָהּ. וְקוֹל הַמִּתְפַּלְּלִים
 מֵהֶם יוֹצֵאִים דוֹמָם לְדָבָר הַבִּיטָה.
 מֵהֶם שָׁעָה מְלָה פֹה יוֹשְׁבִים וְקוֹרְאִים
 וּמְכִינִים אֶת-עַצְמָם לְשִׁיר יְחִיד וְתַהֲלִים.
 בֶּק אֶחָד עַל עֲמָדוֹ בַּפְּלוּשׁ הָאֵפֶל
 הָזֶה עוֹמֵד דוֹמָם בְּטִלְיָתוֹ עַל רֹאשׁוֹ,
 אֵלָיו גַּם הֶרֶב גַּם הַזְּקֵנִים יֵצְאוּ,
 אֵךְ דָּבָר לֹא עָנָה וְלֹא הִסֵּב אֶת-פָּנָיו.

בֶּךְ עֹמֵד בְּאֶפְלָה הַלְיָלָה הַקָּרִיר,
 בֶּךְ מִיָּד בַּבֶּקֶר שֶׁם עוֹמֵד מִצְאוֹהוֹ.
 הַתְּפִלּוֹת הַתְּחִלּוֹ, הַתְּפִלּוֹת נִגְמָרוּ.
 וְהוּא נְעִיָה בֶק יֹאמְרָה לְפָעַמִּים הַשְּׁמִיעֵ.
 וְבֶק עֵת זְמֶרָה נִוְנָה, הוֹמְיָה-הוֹמְיָה
 בְּנִעְנוּעִים אֲדִירִים לָרֶם הַתְּנַלְנָלָה,
 וְקוֹלָהּ, בְּנֶפֶל כָּל-הָעֵדָה עַל-פְּנֵיהֶם,
 מִקוֹדֶשׁ הַשָּׁמַיִם וְאֶרֶץ זָכְרוּ —

בַּק אִזְנֵי הַיָּם מִלֵּל הַפֶּתַח הַתְּקָרֵב,
 בְּלִי-הֶסֶר בְּטָלִית. הַמְּבַסָּה עַל-פָּנָיו,
 וְעַם קָחַל כָּל-הַבּוֹרָעִים, הַנוֹפְלִים עַל-פְּגִיחָם,
 גַּם הוּא כָּרַע, נָפַל בְּנֻעָה הוֹמָיָה.
 בָּךְ כָּרַע וְהִתְרוֹמַם עִם אַחַת וּשְׁתֵּי,
 בְּשׂוֹשִׁיט פֶּכֶר מִהָרָה וְשָׁב אֶל-מְקוֹמוֹ.
 שָׁם עָמַד בְּמִקְדָּם, וּלְבָבִי עוֹד יִפֹּל
 שָׁם נִאֲחָזוּ בָנוּ יוֹצֵא מִל פָּנָיו בְּכַתֵּל.

אֵךְ הִנֵּה עוֹד פַּעַם הַצִּלְלִים נָטְיוּ,
 וּבְעֵד הַחֲלוֹנוֹת מִל כְּרוֹמֵי הָאֲרוֹן,
 בְּמִלְאָכֵי הַרְחֻמִּים בְּבִשְׂרַת הַסְּלִיחָה,
 כָּכָר בָּנוּ הַשְּׂקִיעָה בְּזֶךְ עֲנַג רָעָדוֹ.
 רוֹעֶדֶת וְרוֹנָה מִדְּמָעוֹת אַחֲרוֹנוֹת
 תִּתְנַשֵּׂא, תִּשְׁתַּפֵּךְ מִנִּיגַת הַ"נִּעְלָה" —
 הַעֲדָה הַצִּמָּה, הַעֲטוּפָה לְבָנִים,
 נִפְרֶדֶת, נִפְרֶדֶת מִיֹּמָה הַקָּדוֹשׁ.
 וּבְאַלֶּה אַחֲרוֹנֵי הַרְגָּעִים הַקָּדוֹשִׁים
 הִיא שׁוֹפְכָה כָּל-לִבָּהּ לְבָנֵי אֱלֹהֶיהָ.

היא שופכה מכאובנו ויגון כף-גורלו,
 כל-עניו על צדקו ויקוד אמונתו;
 ובתקנת נענועים אדירים-אדירים
 היא שופכה התקנה בת אלפי השנים.
 פה רבו הדורות, פה מתו, פה ענו,
 ולא באה עדנה...

— יה רבון! עד מתי?

וכבר אתא לילה. ה"נעילה" נגמרה.
 הקולות השתתקו. בדמי בית הכנסת,
 כמו נשא ממדבר או בא מראש הרים,
 קול שופר אמר רעד בתקיעה ארפה;
 אחריה בגל פרצה שאנה נכספת:
 "לשנה הבאה בירושלים!"

ופתאם הם שאון מסביב לפתח:
 "הזר פה מתעלה! הזר פה גוע!"
 זאור גר מעל פגיו הסירו הפלית
 ולאחור ברעדה אז רבים גררעו:
 בשיגים נפקחות, ודמעות בן קופאות.

בְּלִי חַיִּים שָׁם שָׁכַב בֶּן עִירָם הַמְּשֻׁמֵּד.
 אִזּוֹ גָּמַן הָרַב עַל הַגּוֹיָה הַקָּדָה
 וַיִּקְרָא: „אֲחִינוּ, מוֹת קְדוֹשִׁים מוֹתָהּ!
 כִּךְ גָּחוֹן הִתְפַּלֵּל גַּם. אֵל מָלֵא רַחֲמִים”
 וַיִּבְקֶשׁ „מַחֲיָה” בַּעֲדָהּ וּבַעֲדַת הַחֵלֹ, —
 הַקָּדָה הַצֵּם הַזֶּה יֵצֵא בַּחוּצָה, —
 וּפְתָאם — מַעַב, בְּכַנָּף אִזּוֹ כִּךְ קַמְנָה,
 נִחַשׁ אֵשׁ הַבְּרִיק אֲרָצָה, וְאַחֲרָיו קוֹל רַעַם,
 וְאַחֲרָיו בַּעֲרָה עַד לָב הַשָּׁמַיִם — — —
 בָּעוֹד שָׁעָה בְּרַחוּב הָלְכוּ „נִבְרִים” מְסַפְּרִים:
 „לַעֲבָרִים הַיּוֹם — יוֹם הַדִּין, וְאַלֵּהֶם
 עַל בֶּן שָׂרָף חֵי אֶת פִּטְרָא הַמְּשֻׁמֵּד,
 וְגַם אִשְׁתּוֹ וּבָנָיו הַנוֹצְרִים הַבָּשָׂרִים...”
 וְהָרַב וַעֲשָׂרָה מִזִּקְנֵי הָעֵדָה
 אֶת פְּנֵחֶם, הַשָּׁב לְאַלֵּהֶם בַּיּוֹם קָדְשׁוֹ,
 בִּפְתָר אִזּוֹ קִבְּרוּ בְּקִבְרוֹת הַיְּהוּדִים
 לְאוֹר סֶהַר וּלְאוֹר הַבַּעֲרָה הָרַחוּקָה.

35.5
חוברות-ח.

הַמְּשַׁדֵּד

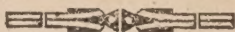
טמורת-עם.

מאת מ. ב. לזבניק.

ורשה — תרע"ד.

בדפוס האחים לוינ-אפשטיין פויה 38.

Г А М Ш У М О Д Ъ
Соч. М. Б. Лазебникъ.

Типографія Левинъ-Эпштейна, Павлинная 38.
ВАРШАВА, 1913 г.